

L. J. Smith

# Temné vízie

POSADNUTOSŤ



Od autorky série

*Upírske denníky*

FRAGMENT

# Posadnutosť

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke  
**[www.fragment.sk](http://www.fragment.sk)**



Ďalšie e-knihy v edícii:  
**Temné vízie 1 – Zvláštna sila**  
**Temné vízie 3 – Vášeň**

**L. J. Smith**  
**Temné vízie 2 – Posadnutosť – e-kniha**  
Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.  
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať  
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

# Temné vízie

POSADNUTOSŤ

L. J. Smith

*Pre Rosemary Schmittovú,  
s vďakou za jej podporu  
a túžby.*

# 1. kapitola

„**P**onáhľajte sa!“ volala Kaitlyn zadychčane, keď vybehla po schodoch. A v duchu dodala ešte raz, pre istotu: *Ponáhľajte sa.*

Zo všetkých strán cítila rovnako silný súhlas a naliehavosť. Necítila to bežnými zmyslami, ale vďaka telepatii akoby ,videla‘ hudbu alebo ,cítila‘ chuť farby.

Telepatia bola zvláštna.

Niekedy dokázala aj povzbudiť. Napríklad práve teraz bola Kait vďačná za Robovu prítomnosť vo svojej mysli. Planula silnou zlatou žiarou, ktorá ju hriala a upokojovala. Cítila ho vo vedľajšej izbe, ako rýchlo, pritom nie chaoticky, prezerá zásuvky a pchá džínsy a ponožky do plátenného vaku.

Opúšťali inštitút.

Lenže nie tak, ako si to predstavovali, keď sem prišli

– že sa stanú súčasťou ročného výskumu paranormálnych schopností. Kaitlyn dúfala, že Zetesov inštitút opustí na budúcu jar za zvukov kapely, so štipendiom na vysokú vo vrecku a s otcom po boku, ktorý sa na ňu bude hrdo dívať. Namiesto toho teraz uprostred noci chvatne zbiera svoje veci, aby ušli skôr, ako ich pán Zetes doštihne.

Pán Zetes, riaditeľ inštitútu, z nich chcel urobiť živé psychologické zbrane a predávať ich tým, čo zaplatia najviac.

Možno práve teraz si želá, aby zomreli, lebo zistili, čo má v úmysle a vzopreli sa mu. Hoci to vzhľadom na nemiernu moc pána Z. znie neskutočne – premohli ho. Leží v bezvedomí v tajnom laboratóriu vo svojom dome v San Franciscu.

Keď sa však preberie, bude taký rozzúrený, že ich bude chcieť zabiť.

„Čo všetko si beriete so sebou?“ spýtala sa Anna. Jej zvyčajne pokojný hlas znel rozrušene.

„Neviem. Oblečenie – myslím teplé oblečenie. Ktovie, kde budeme nocovať.“ Kait v duchu zopakovala poslednú vetu, aby ju počuli aj Rob, Lewis a Gabriel. *Vezmite si teplé oblečenie!*

*A peniaze*, odpovedal jej hlas ostrý ako britva a chladný ako poľnoc. *Vezmite si všetky peniaze, čo máte.*

„Gabriel, praktický ako vždy,“ zahundrala Kaitlyn,

vrazila peňaženku do batoha a nedbanlivo na ňu začala vršiť džínsy, svetre a spodnú bielizeň. Zo šperkovnice na bielizníku vytiahla svoju stodolárovku pre šťastie a strčila si ju do vrečka.

„Čo ešte?“ spýtala sa nahlas. Zistila, že siaha po nepotrebných veciach: zamatovej baretke so zlatou výšivkou, náhrdelníku po matke, brožovanej rozčítanej knižke. Naostatok si pribalila svoj najmenší skicár a plastovú škatuľku s pastelkami i s olejovými pastelmi. Nemohla predsa odísť bez svojich obľúbených výtvarných potrieb – to by radšej šla nahá.

Kreslenie pre ňu nebolo len odpočinkom – bolo oveľa dôležitejšie. Jej kresby predpovedali budúcnosť.

Ponáhľaj sa, rýchlo, povzbudzovala sa.

Anna upierala pohľad na vyrezávanú drevenú masku na stene a očividne váhala. Havran, totem jej rodiny, bol priveľký na to, aby ho vzala so sebou.

„Anna...“

„Hned.“ Štíhlymi prstami sa naposledy dotkla tupého zobáka masky a potom sa od nej odvrátila. Usmiala sa na Kaitlyn a z jej tmavých očí nad vysokými lícnymi kosťami opäť vyžaroval pokoj. „Tak teda, poďme.“

„Počkať – ešte mydlo.“ Kait vletela do kúpeľne, schytila kocku mydla Ivory a letmo zachytila svoj obraz v zrkadle. Dievča, čo v ňom uvidela, nevyzeralo tak vyrovnané ako Anna – dlhé ryšavé vlasy malo rozstrapa-

tené, tvár červenú od vzrušenia a nad očami jej temne blľali zvláštne modré obruby. Pripomínalo zúrivú čarodejnicu.

„Okej,“ poznamenal Rob, keď sa všetci zišli na chodbe. „Pripravení?“

Kaitlyn sa pozrela na štyroch ľudí, ktorí jej v tom okamihu boli bližší, než si vôbec dokázala predstaviť.

Rob Kessler, stelesnená láskavosť s blond vlasmi a zlatými očami. Gabriel Wolfe, pekný a namyslený ako čiernobiela kresba. Anna Eva Whiteravenová s láskavým výrazom na tvári dokonca aj v tejto situácii. A Lewis Chao s mandľovými očami plnými úzkosti si práve nasadil šiltovku na svoje hladké čierne vlasy.

Keďže Gabrielovi sa jeho danosť vymkla z rúk, boli nepretržite spojení telepatickou sieťou. A nik z nich už nikdy nebude sám – ak sa im nepodarí nájsť spôsob, ako túto sieť prerušiť.

„Musím si vziať niečo zdola,“ oznámil im Gabriel.

„Ja tiež,“ pridala sa Rob, „a potrebujem Lewisovu pomoc. Tak poďme na to. Kait, si v poriadku?“

„Som len trošku zadychčaná,“ odvetila. Srdce jej búšilo ako o preteky a všetky údy sa jej tak triasli, že nedokázala pokojne stáť.

Rob podišiel k nej a s neodbytnou južanskou zdvorilosťou jej vzal batoh. Na kratučký okamih sa jeden druhého dotkli a jeho silné prsty zovreli jej.



*Dobre to dopadne*, snažil sa ju utešiť počas tejto ich súkromnej chvíľky.

Kaitlyn zaplavil takmer bolestný pocit. Ach, teraz nie, pomyslela si a snažila sa ignorovať iskrenie na mieste dotyku.

„Bud' opatrný, ty – liečiteľ,“ povedala a vyrazila dolu schodmi.

Lewis sa stále obzeral ponad plece. „Môj počítač,“ lamentoval. „A stereo a televízor...“

„Tak prečo sa nevrátiš a nevezmeš si ich?“ spýtal sa Gabriel škodoradostne. „Že by si bol potom menej nápadný?“

„*Pokračujte*,“ prikázal Rob. Spod schodiska zavelil: „Lewis, pod' so mnou.“

Kait ich nasledovala. „Čo to robíš?“

„Beriem zložky,“ oznámil jej Rob odhodlane. „Fajn, Lewis, otvor ten panel.“

Kaitlyn to samozrejme pochopila. Zložky pána Zetesa, ktoré má schované v miestnosti pod schodiskom. Plné všelijakých informácií, väčšinou záhadných, ale niektorých nepochybne kompromitujúcich.

„Čo s nimi budeme robiť? Komu ich ukážeme?“

„Neviem,“ vyhrkol Rob. „Aj tak ich chcem. Dokazujú jeho úmysly.“

Citlivé Lewisove prsty prechádzali po tmavých doskách na stene. Kaitlyn vedela, že sa prstami snaží svojej

mysli pomôcť nájsť otvárací mechanizmus. „Nie je ľahké robiť to takto na povel,“ mrmlal pritom, ale zrazu sa ozvalo cvaknutie a panel sa odsunul.

„Vítazstvo ducha nad hmotou,“ zajasal Rob s úsmevom. *Ponáhľaj sa*, upozornila ho Kaitlyn.

Nečakala, až sa Rob vráti zdola z tlmene osvetlenej chodby za dvermi. Schytila svoj batoh a odniesla ho do predného laboratória, kde Anna práve otvárala drôtenú klietku.

„No tak,“ naliehala. „Pod', George, pod', Sally...“ Kľačala pri otvorených bočných dverách s otvorenou klietkou.

„Púšťaš ich na slobodu?“

„Posielam ich preč, povedala som im, nech si nájdu pole. Ktovie, čo by im pán Z. urobil,“ vysvetľovala Anna. „Už neverím ani Joyce.“ Joyce Piperová bola parapsychologička. Viedla inštitút pána Zetesa a priviedla sem aj Kaitlyn. Ani teraz na ňu Kait nedokázala pomyslieť bez bodavého pocitu zrady.

„Okej, ale ponáhľaj sa. Nemáme času nazvyš,“ Kait pripomenula Anne a netrpezlivými krokmi sa vrátila na chodbu, kde už stál Lewis a nervózne si potáhoval šiltovku.

Gabriel sa v malej spálni hrabal v Joycinej peňaženke.

*Gabriel!* okríkla ho Kait. Cítila, že jej zdesenie sa šíri telepatickou sieťou, a snažila sa ho tlmiť.

Cynicky sa na ňu pozrel: „Potrebujeme peniaze.“

„Nemôžeš predsa...“

„Prečo nie?“ odvetil a sivé oči mu potemneli, takmer sčerneli.

„Pretože je to...“, Kaitlyn cítila, že je v úzkych. „Je to nesprávne,“ konštatovala napokon.

Gabriel si nepripúšťal nič ako ‚nesprávne‘.

„Joyce je náš nepriateľ,“ odsekol. „Nebyť jej, neutekali by sme teraz, uprostred noci. Je to nutné a ty to vieš, však Kait?“

Bolo nebezpečné pridlho sa dívať do Gabrielových očí. Kaitlyn sa odvrátila bez toho, aby mu odpovedala, ale vzápätí sa otočila a zasyčala: „Dobre, len preboha, neber žiadne kreditky. Tie sa dajú vystopovať. A nech sa to nedozvie Rob, lebo bude zle. A hlavne sa poponáhľaj!“

To slovo jej nepretržite pulzovalo v mozgu a bolo rýchlejšie ako tlkot jej srdca: ponáhľaj sa, ponáhľaj, ponáhľaj! Mala pocit – nie, istotu – že každá sekunda, čo tu ostávajú, je pre nich nebezpečná.

Že by predtucha? Nie, ona nemáva tento typ predtuchy, to len jej kresby zobrazujú výjavy z budúcnosti.

Ponáhľaj sa, ponáhľaj, ponáhľaj.

Dôveruj si, napadlo jej odrazu. Ver svojej intuícii.

„Gabriel,“ vychrlila, „musíme ihneď odísť.“ A do siete vyslala naliehavú správu: *Lewis, Rob, Anna – musíme vypadnúť! Ihneď, teraz, okamžite! Niečo sa stane – neviem čo, ale musíme odtiaľto ihneď zmiznúť!*

„Neboj sa,“ zacítila Gabrielovu ruku na svojom pleci a vtedy pochopila, aká je nervózna. Až teraz, keď opísala svoje pocity, uvedomila si, ako veľmi sa im poddala.

„Som v poriadku, ale musíme už ísť...“

Krátko sa jej pozrel do očí a prikývol. „Keď to tak cítiš – tak poďme.“

Rob vybehol z otvoru v stene s náručou plnou zložiek. Anna sa vynorila z laboratória.

„Čo sa deje? Nieкто sem ide?“ spýtal sa Rob.

„Neviem. Viem len, že sa musíme poponáhľať...“

„Zoberme Joycino auto,“ navrhol Gabriel.

Rob chvíľku váhal a potom kývnutím hlavy prisvedčil. „Poďme zadnými dverami.“ Postrkoval Lewisa a Annu pred sebou. Kaitlyn šla tesne za ním s pocitom, akoby jej čosi bránilo v pohybe.

„Auto nám poslúži len na to, aby sme sa odtiaľto dostali,“ dodal Rob. Kaitlyn zrazu premkol nepokoj a v ústach jej zanechal kovovú pachuť strachu.

Vtom sa za jej chrbtom rozleteli vstupné dvere.

## 2. kapitola

**K**aitlyn sa obzrela.

Vo dverách stál pán Zetes.

Zozadu ho osvetľovalo svetlo z verandy, takže bolo vidieť len tmavú siluetu, ale Kait mu aj tak videla do tváre. Keď pred týždňom prišla do inštitútu, myslela si, že pán Z. je milý, šlachetný starý džentlmen – ako dedko z knihy o Malom lordovi Fauntleroyovi. Teraz však poznala pravdu a hlava s hustou šticou bielych vlasov jej pripadala odporná. Mala pocit, že tie prenikavo ohnivé tmavé oči vyzerajú ako...

Ako oči diabla, napadlo jej. Až na to, že pán Z. nie je diabol, iba šialený génius, a my sa musíme odtiaľto pratať...

Všetci stáli ako prikovaní. Dokonca aj Gabriel, ktorý teraz, keď sa Kaitlyn otočila k pánu Zetesovi, stál pred

ňou. Niečo na tom starom mužovi všetkých zarazilo, vzalo im odhodlanie.

Opantala ich číra hrôza.

*Nedívaj sa naňho*, ozval sa v Kaitinej mysli Robov hlas, ale bol slabunký a vzdialený. Zdesenie, ktoré sa šíriilo ich sieťou, premohlo všetko ostatné.

„Podťe sem,“ nariadil im pán Zetes prenikavým a pannačným hlasom. Urobil krok vpred a Kaitlyn ho vo svetle z obývacej izby videla ešte jasnejšie. V hustých bielych vlasoch a na škrobenom golieri mal krv. To od Gabrielovho psychického útoku, po ktorom stratil vedomie a začal krváčať. Lenže Gabriel bol teraz vyčerpaný...

Vtom pán Zetes akoby bol tiež súčasťou telepatickej siete a zachytil jej myšlienky a povedal: „Všetci ste unavení. Myslím, že dnes v noci už nie ste schopní použiť svoju silu. Sadnime si a pohovárajte sa.“

Hoci Kait bola priveľmi vystrašená na to, aby dokázala prehovoriť, toto ju dopálilo. „Nemáme sa s vami o čom rozprávať,“ odsekla.

„O vašej budúcnosti,“ nevzdával sa pán Zetes. „O vašich životoch. Uvedomujem si, že dnes v noci som bol na vás pritvrďý. Bol to však pre mňa šok, keď som zistil, že ste sa spojili do trvalej telepatickej siete. Stále si však myslím, že môžeme spolupracovať. A že nájdeme nejaký spôsob, ako prerušiť to spojenie.“

„Máte na mysli iný spôsob ako zabitie jedného z nás?“  
uškrnula sa Kaitlyn.

*Nebav sa s ním a nehádaj sa,* poučal ju Gabriel a ľad v jeho hlase prehlušil strach hučiaci celou sieťou. *Vy štyria choďte k zadným dverám. Ja ho tu chvíľu zdržím.*

„Nie,“ ozvala sa Kaitlyn nahlas skôr, než tomu stihla zabrániť. Dokonca aj v bezprostrednom nebezpečenstve cítila dojatie. Gabriel, ktorý vždy tvrdil, že všetci mu môžu byť ukradnutí, riskoval, aby ich zachránil...

Vyrazil vpred a postavil sa medzi Kaitlyn a pána Zetesa. Len čo jej Gabrielova postava zatienila pána Zetesa, cítila, ako jej ochromenie povolilo.

*Ale my ťa tu nemôžeme nechať,* odporovala Gabriellovi. *Dnes v noci si skoro zomrel...*

Gabriel sa ani neobzrel. V postoji vlka sa plne sústreďil na pána Zetesa. *Kessler, vezmi ich odtiaľto. Ja sa postarám o starého.*

Lenže Robov nečujný hlas znel nekompromisne. *Nie! Nik z nás tu neostane. Vari nevidíš, že nás tu chce zdržať – a to ešte nevieme, kde je Joyce.*

Kaitlyn si uvedomila, že má pravdu. Chcel ich vlákať do pasce.

„Podťe!“ vykrikla v duchu i nahlas – ale v tom sa v kuchynských dverách vedľa nej objavila postava a niekto ju zozadu zdrapil.

„Pusť ma!“ vykrikla Kait.

Kopala a kričala. Začula ďalšie výkriky. Pred sebou videla od nenávisti skrivenú tvár.

Hladké blond vlasy Joyce Piperovej boli pozliepané od potu a krvi. Na tvári mala zaschnuté pramienky krvi. Akvamarínové oči mala plné zúrivosti a cerila na ňu zuby.

Preboha, veď ona ma chce zabiť! Chce ma naozaj zabiť! Verila som jej a ona je šialená, rovnako šialená ako pán Zetes...

Niečie ruky ju odtiahli od Joyce a postrčili k zadnému vchodu. Robov hlas prehlušil všetok okolitý krik.

„Utekaj, Kait! Bež! Všetci utekajte!“

Kaitlyn sa obzrela a uvidela Roba a Gabriela, ako zápolia s Joyce, a pána Zetesa, ktorý sa k nim blížil so zúrivým výrazom v tvári. Vyrasila z miestnosti a Lewis s Annou sa tlačili za ňou. Zabudla, že stále drží svoj vak. Keď dorazila k zadnému vchodu, musela ho odložiť, aby mohla odomknúť.

Rozrazila dvere – a za nimi stál šofér pána Zetesa. Vyzeral sťa hora, čo jej zahatala cestu.

*Naňho!*

Kaitlyn nevedela, kto to vykrikol, ale všetci, ona, Anna i Lewis, zaútočili súčasne. Akoby odrazu mali spoločnú dušu rozdelenú do troch tiel. Lewis sklonil hlavu a vrazil chlapovi do brucha, Kait sa ohnala svojím vakom a zasiahla ho do tváre a Anna ho kopla do predkolenia.



Zvalil sa na zem a oni sa rozbehli k zelenému kabrioletu stojacemu pri dome.

Bolo to Joycino auto, ktoré ich priviezlo z domu pána Zetesa naspäť do inštitútu. Kľúče boli ešte v štartéri.

„Sadnite si dozadu,“ naznačila Kaitlyn Lewisovi a Anne a hodila si vak na zadné sedadlo. *Rob! Gabriel! Podte – čakáme na vás!*

Otočila kľúčom, mykla radiacou pákou a prudko otočila volantom. Nebola dobrou vodičkou – doma v Ohiu často nejazdila – ale keď strhla kabriolet doprava na príjazdovú cestu, tak od zadných kolies až štrk odlietal.

„Predné svetlá,“ zalapal po dychu Lewis. Kait po hmata siahla dolu a otočila gombíkom. Žiara reflektorov osvietila šoféra, ktorý už bol opäť na nohách – a rovno pred nimi!

Kaitlyn si to namierila priamo naňho.

Začula krik a čo nasledovalo, jej pripadalo ako spomalený film. Šofér mal otvorené ústa. Dlhé, nekonečné sekundy sa k nemu auto stále bližšie a bližšie približovalo, až kým konečne neuskočil nabok. Uhol im práve vtedy, keď Rob s Gabrielom dobehli k zadným dverám.

*Do auta!* Kait dupla na brzdu a auto prudko zastalo. Rob s Gabrielom skočili dovnútra a začali preliezať cez Lewisa a Annu. Kaitlyn nečakala, kým sa rozmotajú, ale poriadne šliapla na plyn.

Chod', povzbudzovala sa. Alebo že by to vravel niekto iný? Ani to nedokázala určiť. Chod', chod', chod'!

Vyšli na cestu pískajúc pritom pneumatikami, zabočili a uháňali preč od toho hrôzostrašného fialového domu, Zetesovho inštitútu na výskum paranormálnych schopností.

Rýchla jazda bola pre ňu obrovskou úľavou. Ignorovala stopky, zabáčala so škrípaním kolies. Netušila, kam ide, hlavne že ide čo najďalej.

„Kait,“ začula Robov hlas. Sedel na prednom sedadle vedľa nej a v náručí zvieral zložky. Položil jej ruku na plece. *Kait.*

Kaitlyn dychčala a triasla sa – po celom tele. Dorazili na El Camino Real, hlavnú ulicu v San Carlose. Prešla na červenú.

*Kait, spomal. Sme preč. Už je dobre.* Prstami pevnejšie zovrel jej plece a nahlas zopakoval: „Už je dobre.“

Kaitlyn cítila, ako sa jej zrýchlený dych spomaľuje. Uvoľnila kľčovitú zovretú volant. „Ste v poriadku?“

„Sme,“ odpovedal Rob. „Gabriel ich opäť zneškodnil. Obaja ležia v bezvedomí v laboratóriu.“ Otočil sa za Gabrielom na zadnom sedadle. „Dobrá práca.“

„Som rád, že si to myslíš,“ odvetil Gabriel hlasom, v ktorom bolo práve toľko chladu ako v Robovom srdečnosti. Cez telepatické spojenie Kaitlyn cítila Gabrielovu nesmiernu únavu. Vníkala aj Robove narastajúce obavy a vedela, že aj on si to všimol. „Hej,“ začal, „si vyčerpaný. Chceš, aby som ti...“

*Nie, odbil ho Gabriel rozhodne.*

Kaitlyn bola sklamaná. Len pred hodinou bol Gabriel ochotný prijať Robovu pomoc – pomoc ich všetkých. Pred domom pána Z. dovolil Robovi použiť liečivú silu, aby doňho prúdila energia z ostatných, aby mu zachránili život. V tej chvíli všetkým musel dôverovať, hoci nikdy predtým nikomu neveril. Vtedy sa k nemu priblížili, prelomili jeho obranné múry. A teraz...

Gabriel sa vrátil do starých koľají. Odvrátil sa od nich a predstieral, že k nim nepatrí. A oni s tým nemohli nič robiť.

Kaitlyn sa napriek tomu o niečo pokúsila. Niekedy sa jej totiž zdalo, akoby ju Gabriel... rešpektoval viac než ostatných, akoby viac dal na jej názor. „Musíš byť silný,“ začala pozvoľna a snažila sa zachytiť jeho pohľad v spätnom zrkadle.

Stroho ju prerušil: *Nechaj ma na pokoji!*

Kait akoby hmatateľne cítila jeho obranné múry, vysoké hradby s hrozivo trčiacimi hrotmi. Gabriel sa snažil skryť svoju zraniteľnosť. Aj keď to nevyjadril slovami, vedela, že už nikdy nechce byť Robovi zaviazaný.

Jej myšlienky prerušil Annin tichý hlas. „Kam ideme?“

„Neviem.“ Bola to dôležitá otázka a Kait sa opäť rozbúšilo srdce. „Kam vlastne idú?“

Cítila mysle svojich priateľov. Nik okrem Lewisa sa v okolí San Francisca nevyznal.

„No, páni,“ ozval sa Lewis. „Nechceme ísť do mesta, že nie? Moji rodičia žijú na Pacific Heightse, ale...“

„To bude prvé miesto, kde nás bude pán Z. hľadať,“ dokončil zaňho Rob. „Nie, už sme sa dohodli, že k rodičom ísť nemôžeme. Aj im by sme spôsobili len problémy.“

„Pravda je taká,“ začal Gabriel, „že nevieme, kam ísť...“

„To je jedno,“ prerušila ho Kaitlyn. „Je úplne jedno, kam pôjdeme. Hlavne sa musíme teraz správne rozhodnúť. Sú dve hodiny ráno, je tma a zima a Zetes nám je v päťách...“

„Máš pravdu,“ pritakal Gabriel. „Keď sa preberie z bezvedomia, možno na nás pošle policajtov. Že sme ukradli auto.“

„V tom prípade by sme mali zo San Carlos čo najskôr vypadnúť,“ navrhol Lewis hlasno od strachu. „Kait, tu je diaľnica 101. Drž sa po nej na sever.“

Kaitlyn zaťala zuby a vyšla na širokú, päťprúdovú diaľnicu. Vedela, že aj ostatní vidia, aká je nervózna, ale nik to ani len nespomenul.

„Teda... nechceme ísť do San Francisca,“ uvažoval Lewis nahlas. „Dobre... choď tam na ten most do San Matea a za ním zamier po diaľnici 880 na sever. Tam je East Bay s mestami Hayward a Oakland.“

Spočiatku široký most sa postupne zúžil do betónového pásu, ktorý nevyzeral na to, že preklenie temnú voľdu. O pár minút však už pokračovali po druhej diaľnici.

„Dobrá práca,“ Rob ticho pochválil Kaitlyn a ju to zahrialo pri srdci. „Teraz veľmi nezrýchľuj, nechceme na seba upútať pozornosť.“

Kaitlyn prikývla a držala rozochvenú ručičku tachometra tesne pod šesťdesiatimi míľami za hodinu. Nešli ešte ani dve minúty, keď sa ozval Lewis: „Uff!“

„Aké uff?“ stuhla Kaitlyn.

„Ide za nami auto s parohmi,“ vysvetlila Anna.

„S parohmi?“

„S policajnými svetlami,“ vyhrkol vystrašený Lewis.

Rob bol pokojný. „Nezmätajte. Nezastavia nás preto, že sme prekročili rýchlosť o tri míle za hodinu, a pán Z. sa ešte určite neprebral.“

Na streche auta idúceho za nimi sa rozsvietili svetlá. Prebleskujúce modré a žlté svetlá.

Kaitlyn klesol žalúdok, akoby šla výťahom. Srdce jej tlklo ako zvon.

„Teraz už môžeme panikáriť?“ zachrčal Lewis. „Túším si hovoriť, že pán Z. ešte nemohol nadobudnúť vedomie.“

„Zabudli sme na jedno,“ upozornila všetkých Anna. „Mohol zavolať políciu a nahlásiť krádež auta už predtým, zo svojho domu. Keď sa prebral prvýkrát.“

Kait premklo silné nutkanie ujsť. Doma v Ohio pred policajtmi už raz či dvakrát utiekla, keď chceli, aby im pomohla svojimi víziami v prípadoch, na ktorých práve

pracovali. Ale vtedy utekala po vlastných nohách, po poliach, ktoré obklopovali Thoroughfare – vtedy ešte nebola zločincou.

Teraz však sedela v ukradnutom aute a nedávno sa zúčastnila na prepade troch osôb.

*A ja mám dokonca podmienku, ozval sa jej v myšli Gabrielov hlas. Pamätáš? Nemôžem opustiť inštitút, okrem chodenia do školy.*

„Preboha,“ zvolala Kaitlyn nahlas. Zvierala volant dlanami vlhkými od potu. Neodbytná myšlienka utiecť, dupnúť na plyn a zmiznúť v nej rástla ako balón.

„Nie,“ ozval sa Rob rozhodne. „Nedokázali by sme im uniknúť a posledné, čo chceme, je divoká naháňačka v autách.“

„Tak, čo urobíme?“ Anna sa obrátila na Roba.

„Zastavíme.“ Rob sa pozrel na Kait. „Zastavíme a porozprávame sa s nimi. A toto im ukážem.“ Zodvihol zložky. „A keď nás odvezú na policajnú stanicu, tak ich ukážem všetkým.“

Kaitlyn pocítila z Gabrielovej strany náznak nedôvery. „Žartuješ?! Kessler, ty si hrozne naivný! Myslíš, že niekto bude veriť piatim deckám – najmä nejaký poliš...“ Zarazil sa. Keď opäť prehovoril, hlas mal iný, napätý, a zároveň akýsi – odovzdaný. „Okej, Kait, tak zastav.“

Zasa hradby. Kait cítila, ako sa Gabriel opäť obrnil múrmi, ale teraz musela premýšľať o dôležitejších veciach.

Na ďalšom výjazde z diaľnice odbočila a modré a žlté prebleskujúce svetlá ju nasledovali.

Prešla ešte poriadnych pár metrov, kým sa prinútila spomaliť a zastaviť. Policajné auto ju prenasledovalo ako žralok a tiež zastavilo.

Kaitlyn sťažka oddychovala. „Tak dobre...“

„Ja budem hovoriť,“ povedal Rob a Kait mu bola za to vďačná. V spätnom zrkadle sledovala, ako z policajného auta vystúpil muž. Bol tam iba jeden policajt.

Kaitlyn drevenými prstami otvorila okienko. Policajt sa sklonil. Mal upravené tmavé fúzy a výraznú bradu.

„Vodičský preukaz,“ zahundral a Rob, ktorý sa naklonil cez Kait, nato povedal: „Prepáčte.“ A potom to Kait zacítila.

Ticho pred búrkou, ako keď oceán zhromažďuje vodu na cunami. Prichádzalo to zo zadného sedadla. Než sa stačila pohnúť alebo niečo vysloviť, Gabriel zaútočil.

Temná sila duševnej energie z neho vystrelila smerom k policajtovi ako drancujúca ničivá vlna. Policajt zaryčal ako ranené zviera, pustil svoj zápisník a oboma rukami si oblapil hlavu.

„Nie!“ skríkol Rob. „Gabriel, prestaň!“

Kaitlyn cez telepatickú sieť zacítila len ozveny po útoku, ale aj tak sa jej od jeho sily zatmelo pred očami a prišlo jej zle. Matne videla, ako policajt padol na kolená. Anna zalapala po dychu, Lewis zavzlykal.

*Gabriel, prestaň! zrukol Rob, aby prehlušil okolitý zmätok. Zabiješ ho! Prestaň!*

Musím mu pomôcť, napadlo Kaitlyn. Nemôžu sa z nás stať vrahovia. Musím mu nejako pomôcť...

S vypätím všetkých síl sa zamerala na Gabrielovu myseľ. Mala by sa chrániť pred strašnou silou, čo z nej stále prúdila, namiesto toho sa jej však otvorila, aby sa k nemu dostala bližšie.

*Gabriel, ty nie si vrah, už nie, pripomínala mu. Prosím ťa, prestaň. Prosím, prestaň.*

Pocítila zaváhanie a náhle ten temný ničiaci prúd poľavil. Akoby sa vrátil kamsi do Gabriela, kde bez stopy zmizol.

Kaitlyn si celá roztrasená oprela hlavu o operadlo. V aute panovalo absolútne ticho.

Potom Rob vybuchol. „Prečo? Prečo si to urobil?“

„Pretože by nás nepochopil. Kessler, nikto nás nepochopí. Nik nebude na našej strane. Musíme bojovať – keď chceme prežiť. Ty však o tom nič nevieš, pravda?“

„Ukážem ti, čo o tom viem...“

„Dost!“ vykričla Kaitlyn a zadržala Roba, ktorý sa už-už vrhal na Gabriela. „Zmlknite, obaja! Nemáme čas na ruvačky – musíme zmiznúť, hneď!“ Mykla kľučkou na dverách, div nevyleteli z pántov, vyskočila z auta a vytiahla svoj vak.

Policajt ešte stále nehybne ležal, ale na Kaitlyninu úľavu dýchal.



Lenže ktovie, či bude duševne v poriadku, pomyslela si. Gabrielova sila dokázala dohnať ľudí do šialenstva...

Po nej sa vypoťacali z auta aj ostatní. Lewis bol v bližiacom svetle policajného auta bledý ako stena a Anna svojimi obrovskými tmavými očami pripomínala sovu. Keď si Rob kľakol k policajtovi, Kaitlyn zacítila v jeho tele napätie.

Rob prešiel rukou po policajtovej hrudi „Myslím, že bude v poriadku...“

„Tak poďme,“ povedala Kaitlyn, zúfalo sa rozhliadla navôkol a potiahla ho za ruku. „Kým nás nik neuvidí, kým nepošlú ďalších policajtov...“

„Vezmi mu odznak,“ vyslovil Gabriel nechutný návrh, čo Roba v okamihu postavilo na nohy. A potom akoby sa vo všetkých čosi naraz zlomilo, rozbehli sa od opusteného policajného auta čo najďalej.

Sprvu bolo Kaitlyn jedno, kam uteká. Gabriel bol na čele a ona ho slepo nasledovala, keď zahýnal vpravo-vľavo vedľajšími uličkami. Keď ju však začalo pichať v boku, spomalila do chôdze a začala si všímať okolie.

Preboha, kde sa to ocitli?

„Tá cesta nevyzerá veľmi bezpečne,“ šomral Lewis popod nos a otočil si čiapku šiltom dozadu.

Bola to tá najstrašidelnejšia a najdesivejšia ulica, akú kedy Kait videla. Benzínová pumpa, okolo ktorej prechádzali, bola opustená – bez čerpadiel a dokonca i bez